

LBRIS

We know
books

COSTIN NEAȚĂ

STRIGĂTELE
RĂZBUNĂRII

VIV'INFERNUM

CUPRINS

Prolog	7
1. Spre satul părăsit.....	11
2. Indicii spre nicăieri	15
3. Șuvițe tăiate și suflete rătăcite.....	22
4. Legături suspecte	28
5. Îngerii ne pândesc	35
6. Prieteni noi și dușmani vechi	49
7. Piste încâlcite.....	63
8. Sentimente amestecate	68
9. Căderea măștilor	76
10. Vânătoarea de adevăruri	86
11. Pe urmele răului.....	99
12. Pact cu diavolul	116
13. Ce-ți dorești?	127
14. Pe nepusă masă	134
15. Începutul și sfârșitul	143
16. O nouă viață	151
17. Planuri	162
18. Vieți pavate cu minciuni.....	173
19. Împreună, dar dezbinați	194
20. Schimb de energii.....	202
21. Sângele apă nu se face.....	212

22. De-a șoarecele și pisica.....	218
23. Capcana.....	225
24. Semințele urii.....	234
25. Mărturisiri oneste.....	243
26. Constrângere.....	256
27. Acolo de unde am plecat... ..	269
28. Strigătele răzbunării.....	276
29. La Judecată.....	291
30. Șah mat!.....	299
31. Pe două fronturi.....	304
32. Reverso.....	315
33. Noi începuturi.....	326
34. Noua Împărăteasă.....	336
35. A doua șansă.....	345
Epilog.....	352

PROLOG

A fost odată...

A fost odată un temut vrăjitor, atât de avar după putere, încât apela la toate divinitățile Universului pentru a-și cultiva abilitățile. Unele îi răspundeau rugăciunilor, altele îi întorceau spatele, până când, în cele din urmă, Prinții Iadului i-au primit rugile cu brațele deschise și i-au oferit toată puterea pe care și-o dorea, atât în acea viață, cât și în următoarele.

Pentru că acest vrăjitor, cu toată puterea pe care o aduna într-o viață, nu putea opri moartea să-l ia, ci doar să-i trimită sufletul într-un nou trup, să crească și să o ia de la capăt. Însă își dorea continuitate. Își dorea să aibă parte nu doar de un suflet înzestrat cu putere și o colecție de amintiri, ci și de un recipient care să-l servească întreaga eternitate.

Așa că a cercetat, și-a cultivat puterea, a făcut tot ceea ce i-a stat în putință pentru a descoperi o modalitate de a crea viață trupească veșnică. Însă înainte de a testa această vrajă pe sine însuși, avea nevoie de un cobai, cineva care să riște pentru cauza sa și să-l urmeze până în pânzele albe. Și cine altcineva ar fi fost mai potrivit dacă nu chiar marea sa iubire din acele timpuri?

În acest mod a creat primul vivinfern. Era complet pregătit să pășească și el în această lume a devoratorilor de suflete, în momentul în care și-a întâlnit cea de-a doua iubire, căreia i-a oferit același dar al vieții veșnice.

În sfârșit era pregătit să facă el însuși această transformare, când Prinții Iadului au simțit că ceva necurat se petrecea pe Pământ, iar când au aflat de faptele vrăjitorului, i-au retras imediat toate puterile și capacitatea de a renaște

în alte trupuri, lăsându-i doar o fărâmiță de energie, pe care a dat-o mai departe următoarelor generații imediat după ce și-a întemeiat o familie.

Numele lui era Simon Devorádor.

Amenințați cu moartea...

Amenințați cu moartea de către forțele Iadului, cei doi vivinferni și-au pierdut urma prin lume, câștigându-și existența din hoții mărunte și devorarea celor slabi. În timp, au prins gustul puterii și au început să urce tot mai sus în scara socială, alivănindu-se la castelele marilor regate și făcând jocurile politice după bunul lor plac, fie pentru a obține câștiguri materiale, fie doar pentru a alunga plictiseala.

Mai târziu, după ce puterile le-au crescut, cei doi au realizat că pot crea și alții ca ei, așa că au pus bazele unei armate secrete de vivinferni alături de care, de-a lungul secolelor, au reușit să acumuleze putere politică, economică, să pună mâna pe părți importante ale celor mai mari afaceri din lume și să-și asigure o viață veșnică lipsită de griji. Cel puțin până în momentul în care Ordinul Servum Angelorum a început să-i vâneze.

Numele lor erau Sofiana Black și...

A fost cândva un ordin...

A fost cândva un ordin care și-a jurat să păzească tot ce-i sfânt pe Pământ cu prețul vieții. Iar când membrii săi au aflat de existența vivinfernilor, și-au jurat că o să-i extermine unul câte unul, până când vor curăța planeta de mâncătorii de suflete.

Secolele au trecut, însă Ordinul Servum Angelorum nu a avut sorți de izbândă împotriva acestor ființe paranormale. Așa că au fost nevoiți să apeleze la ajutorul divin al îngerilor, despre care nimeni nu avea habar că erau doar niște demoni deghizați, dar cu un scop comun. Doar doi membri ai ordinului și-au dat seama că este o greșeală și s-au opus, în dorința de a le deschide ochii camarazilor lor. Pentru neascultarea acestora, unul dintre ei a fost ucis, iar celălalt și-a continuat viața, părăsind definitiv așa-zisele căi sfinte ale Servum Angelorum. Numele ei era...

A fost odată o prințesă

A fost odată o prințesă care într-o singură noapte și-a pierdut țara, familia și întreaga viață. Iar imediat ce Sofiana Black i-a întins o mână de ajutor, și-a jurat răzbunare.

Numele său era Anastasia.

Din cer s-a întrupat un înger...

Din cer s-a întrupat un înger, ademenit de farmecele unei femei frumoase ca un crin, dar letală ca o sabie. Iar îngerul s-a lăsat păcălit, înlănțuit și folosit în scopurile răpitoare sale.

A fost cândva un băiat...

A fost cândva un băiat cu un viitor strălucit, dar chinuit de un trecut întunecat. Doar două lucruri își dorea de la existență: să-și pună viața în ordine și să-i pedepsească pe cei ce se presupune că i-au ucis părinții. Însă o apariție surprinzătoare și fermecătoare îl distrage de la scopurile

sale, schimbându-i linia vieții, apoi întrerupând-o definitiv și înlocuind-o cu ceva grotesc, ceva ce nu și-ar fi imaginat niciodată că ar fi putut trăi.

Numele său era Luca.

1. SPRE SATUL PĂRĂSIT

*Cu prima minciună începe totul;
Căci este cheia care deschide
Ușa către necazuri și focul
Ce mocnește tăcut, dar se-ntinde.*

Luca

Greață...

Simt o senzație acută de greață care îmi cuprinde capul pieptului și îmi răscolește toată ființa, de parcă aș fi într-un carusel cu oprire direct spre lumea cealaltă. Deja am început să vorbesc la fel ca Sia.

— SIA! urlu eu din toți rărunchii în momentul în care fragmente din ultimele evenimente mă lovesc în cap precum un ciocan.

Abia acum realizez că mă mișc. Adică nu eu... Sunt într-o mașină, iar tot ceea ce fac este să stau întins pe bancheta din spate. Simt junghiuri peste tot, de parcă cineva mi-ar băga simultan zeci de ace în oase, în mușchi și abia dacă pot să văd ceva din poziția asta și așa destul de incomodă. Disting câteva forme incerte, însă nimic mai mult de atât. Încerc să mă ridic în șezut, dar durerea mă cuprinde din nou și îmi vine să vomit. Mă abțin din răspuțeri să nu o fac și mă forțez să văd în fața mea, prin parbrizul plin de praf. E beznă totală afară și nu deosebesc nimic altceva decât o potecă și câțiva copaci de jur împrejur. Iar la volan este...

— Rafael? Ce se petrece?

Nu-mi răspunde. Este mult prea concentrat la drumul noduros, de parcă țelul lui actual ar fi să ia cu succes fiecare groapă. Se vede că n-a prea condus la viața lui, dar asta

este cel mai puțin important lucru în momentul de față. Nu mai înțeleg nimic. Unde e Sia? Unde e Sofiana? De ce suntem doar noi doi?

— Rafael, ce căcat? Aprinde în pula mea farurile! Nu vezi nimic la drum.

Mă întind spre el și aprind faza scurtă, suficient cât să vedem pe unde mergem.

— Scuze, îmi șoptește el cu voce tremurândă. Mi-era frică să nu fim urmăriți. Am mers așa tot drumul.

— Tot drumul? Despre ce naiba vorbești? Ce s-a întâmplat cu blocul? Sia și Sofiana unde sunt?

Ezită. Mi-e clar că ori ceva nu e bine, ori e mult prea concentrat la drumul pe care îl parcurge cu zece kilometri pe oră. Ori amândouă.

— Devorador, oprește imediat mașina și dă-te jos! urlu eu, simțind cum îmi revin forțele. Conduc eu! Iar tu o să-mi povestești tot ceea ce s-a întâmplat din momentul în care am rămas inconstient.

Rafael

Facem schimb de locuri și înghit speriat în sec în momentul în care realizez că Luca nu are de gând să pornească mașina până ce nu-i ofer o explicație.

— Deci? Unde-i Sia?

Oare nu-și amintește nimic? Faptul că a fost înjunghiată? Că a fost prinsă sub dărâmături? Nu o să-i convină atunci când o să-i spun adevărul. Atunci ce pot eu să fac?

— A rămas în urmă, îi răspund eu în cele din urmă. Blocul a început să se surpe, iar tu... ți-ai pierdut cunoștința. Cumva, nu-mi dau seama cum, am reușit să te apăr de cărămizi cu... cu aripile.

Doamne, ce aiurea sună tot ceea ce spun. Dar nu știu cum altfel aș putea s-o formulez. La urma urmei, asta s-a întâmplat.

— Acum îmi amintesc, tresare Luca dintr-odată, apoi răbufnește: Idiotule, cum ai putut să o lași acolo?! Era rănită! Înjunghiată... Pe ea trebuia să o salvezi prima!

Se răsuțește către mine și simt că mai are puțin și mă ia la bătaie. Ce pot să-i mai zic acum? Gândește, Rafa, gândește... Gata, mi-a venit o idee.

— Dacă m-aș fi apropiat de ea, ar fi murit pe loc. Sunt înțepit, ai uitat? Tu ești singurul vivinfern care nu e afectat de mine.

— Tu nu înțelegi, Rafael! Încearcă să se vindece și nu reușea. Clar s-a întâmplat ceva cu ea. Trebuie să ne întoarcem după ea ACUM!

Omul ăsta parcă e mai nebun de la o secundă la alta. S-o creadă el că mă mai întorc în Târgoviște. Mi-a ajuns ce-am văzut acolo, nu mai vreau.

— Ba s-a vindecat, îl mint eu. Ea mi-a spus să te scot de acolo. A zis că îi ține ea în loc și că ne prinde din urmă.

— Și tu ai ascultat-o?! Trebuia să rămânem și să luptăm!

— În starea în care erai, clar nu, Luca. Te-a luat valul rău acolo. Și pe mine la fel. Iar Anastasia e puternică și vicleană. Se descurcă ea. Dar dacă ne întoarcem acum, obosești și fără niciun plan de atac, suntem morți. Dintre noi, ea probabil că se pricepe cel mai bine la ascunzători.

— Mda, la fel cum se pricepea și Sofiana... D-aia ne-au găsit mercenarii.

— Luca, nu te prefacă că nu înțelegi ce zic. Știu că vrei să te întorci după ea. S-o protejezi. Dar acum las-o pe ea să te protejeze pe tine. Las-o să-i fraierească și să se ascundă. Hai să ne ascundem și noi până ne revenim, apoi reluăm legătura cu ea și vedem după aceea ce avem de făcut.

Parcă nici mie nu-mi vine să mă cred când mă aud vorbind. Sau că o fac cu atâta hotărâre. Dar am o motivație foarte adâncă. Tot ceea ce vreau este să trăiesc. Vreau să fiu cât mai departe de tot dezastrul ăla. Iar Luca e biletul meu

către siguranță, așa că trebuie să-l mint în continuare că Anastasia e bine. N-am de gând să-i spun ce s-a întâmplat, de fapt, cu ea.

— Ok, pufnește Luca, dându-se bătut. Și care-i planul atunci? Unde mergem? Și să nu-mi spui că ai condus orbește până acum, că te omor.

Îi întind poza cu doamna Minodora și o ia cu reținere.

— Pe spate, îi zic eu. Dar ceva îmi spune că știi deja ce scrie acolo.

— Lindenfeld? Întreabă el mirat. Și vai, dar ce inspirație ai avut să iei cu tine cutia de la Dora. De-ai fi făcut la fel și cu Sia...

— Anastasia e bine! insist eu. Dar noi n-o să fim dacă mai zăbovim mult. Deci ai de gând să conduci?

— Cam mult tupeu ai să propui să mergem în cea de-a doua casă a femeii pe care părinții tăi au încercat s-o distrugă, așa cum au făcut cu părinții mei.

— Scutește-mă, îi zic eu cu puțin mai mult tupeu decât obișnuiam să am înainte. Lindenfeld e părăsit de vreo două decenii, iar faptul că Minodora are acolo o casă de care nu știe nimeni... înseamnă că e locul perfect în care să ne stabilim.

— Pentru moment, îmi spune el, asigurându-mă parcă de faptul că nu vrea să stăm acolo mai mult de câteva zile. Imediat cum ne punem ca lumea pe picioare, pornim după Sia. Înțeles?

— Da. Și, Luca... sunt de partea ta, să știi. Pe bune.

— Mai vedem noi...

În cele din urmă, pornește mașina și începe să conducă spre satul părăsit.

2. INDICII SPRE NICĂIERI

„Nu există nimic ascuns care să nu fie descoperit, și nimic tănuț care să nu ajungă să fie cunoscut.”

— Marcu 4:22

Emil

— Și cum te simți, vivinfernule? mă întrebă Jason în timp ce-și soarbe vinul din pahar.

Nu cred că ar fi putut alege o bodegă mai dărăpănată decât asta. Îmi amintește de cum arăta casa din Timișoara în noaptea în care am ajuns alături de Claudiu și...

— Anastasia a fost o târfă ordinară, îi spun eu direct. A meritat să moară. Mi-a plăcut.

Televizorul din local este dat la volum maxim, iar știrile despre blocul prăbușit din temelii nu au întârziat să apară. Din fericire, vivinfernii ard până la os în momentul în care mor. Singurele trupuri pe care le vor găsi vor fi ale oamenilor noștri și ai Anastasiei. Nu pot să cred că idioata a făcut greșeala de a păstra copilul. A ales să poarte în pântec o viață care i-a adus moartea. Știam deja că e neatentă și încrezută, dar n-aș fi crezut-o niciodată atât de proastă.

— Și Sofiana? mă trezesc eu întrebând. Ai rezolvat-o?

În momentul în care aude, Jason începe să râdă în hohote, atrăgând atenția câtorva motocicliști aflați la o masă distanță. Nici măcar eu nu sunt atât de indiscret.

— Lidera voastră se pare că nu era atât de puternică pe cât pretindea. A ales să se sinucidă. I-a fost frică de judecata îngerilor.

Cred că o să încep să înnebunesc dacă mai aud o singură dată de îngeri. N-am idee ce îngeri visează și nici nu vrea